

РЕШЕНИЕ

№ 4736

гр. София, 31.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 10.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Мирчев, като разгледа дело номер **8587** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл.). Предявен е иск по чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл.104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) от Д. И. К. за присъждане на обезщетение в размер на сумата от 2854, 82 лева за периода от 21.10.2009 г. до 18.02.2010 г., през който ищцата твърди, че не е била на служба по трудово и служебно правоотношение, ведно със заплащане на законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на предявяване на иска до датата на окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба ищцата иска присъждане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 21.10.2009 г. – датата на прекратяване на служебното й правоотношение до 18.02.2010 г. , когато е възникнало трудово правоотношение с [фирма], С.. Поддържа, че за процесния период не е заемала длъжност по трудово или служебно правоотношение. Счита, че претендираната сума от 2854, 82 лева за обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е изчислена на базата на размера на brutното месечно възнаграждение към датата на отмяната на уволнението й за незаконно (705, 96 лева). Моли съдът да уважи предявения иск по основание и размер и претендира направените по делото разноски.

Ответната страна - Националната агенция по приходите, не се представлява и не изразява становище по предявения иск.

Контролиращата страна – Софийска градска прокуратура, чрез представителя си прокурор Мирчев изразява становище за основателност на предявения иск по

основание и размер.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

С решение № 1031 от 20.04.2010 г. по адм. дело № 8295/2009 г. по описа на АССГ, 4 състав са отменени заповеди № ЗЦУ – 1068 от 20.10.2009 г. на изпълнителния директор на НАП, с която на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл на Д. И. К. е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и заповед № 2116 от 21.10.2009 г. на изпълнителния директор на НАП, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение.

С решение № 9649 от 29.06.2011 г. по адм. дело № 9378/2010 г. по описа на Върховния административен съд, V отделение е оставено в сила решение № 1031 от 20.04.2010 г. по адм. дело № 8295/2009 г. по описа на АССГ, I отделение, IV състав.

Видно от представените трудова и служебна книжка, издадени на ищцата същата не е заемала длъжност по трудово и служебно правоотношение, считано от 21.10.2009 г. до 18.02.2010 г. На 18.02.2010 г. същата е започнала работа по трудово правоотношение на длъжност „финансов мениджър” в [фирма], считано до 01.01.2011 г. при месечно възнаграждение в размер на 2000 лева.

Съгласно удостоверение изх. № 94 – Д – 821 от 07.10.2011 г. на директора на ТД на НАП С. към 29.06.2011 г. (датата на влизане в сила на решение по адм. дело № 9378/2010 г. по описа на ВАС) ищцата е имала брутно месечно възнаграждение в размер на 705,96 лева.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Искът е процесуално допустим, като се претендира обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл вследствие на отменената като незаконосъобразна заповед № 2116 от 21.10.2009 г. на изпълнителния директор на НАП, с която е прекратено служебното правоотношение с ищцата, заемаща длъжност „старши инспектор по приходите” в ТД на НАП С..

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на брутната си заплата, през която не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

Съдът намира, че искът е частично основателен.

Първоначално ищцата претендира обезщетение в размер на 6 360 лева за периода от десет месеца, през които е останала без работа вследствие на незаконното прекратяване на служебното правоотношение. В съдебно заседание искът е изменен до размера на 2854, 82 лева заедно с претендирания период – от 21.10.2009 г. до 18.02.2010 г., като в останалата си част искът е оттеглен и производството по делото в тази му част е прекратено.

Видно от представените заверени копия от трудовата и служебна книжка на Д. И. К. същата не е заемала длъжност по трудово и служебно правоотношение за периода

от 21.10.2009 г. до 18.02.2010 г. Като основа за определяне на претендираното обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл законодателят е посочил brutната заплата на служителя към момента на признаването му на уволнението за незаконно. Съобразно тази норма brutното месечно възнаграждение на ищцата се равнява на сумата от 705,96 лева видно от издаденото от ответната страна удостоверение изх. № 94 – Д – 821 от 07.10.2011 г.

За м.октомври 2009 г. дължимото обезщетение обхваща общо 8 работни дни, считано от 21.10.2009 г. до 30.10.2009 г., което означава, че сумата се равнява на 256,72 (за месеца общо 22 работни дни – за 1 работен ден възнаграждението е в размер на 32,09 лева, а за 8 работни дни – 32,09 лева x 8 дни).

За м.ноември, декември 2009 г. и м.януари 2010 г. дължимото обезщетение е в размер на 2117,88 лева (705,96 лева x 3 месечни brutни възнаграждения).

За м.февруари 2010 г. дължимото обезщетение обхваща общо 13 работни дни, считано от 01.02.2010 г. до 17.02.2010 г., без да включва 18.02.2010 г., която е датата на възникване на трудовото правоотношение с [фирма], като сумата се равнява на 458,87 (за месеца общо 20 работни дни – за 1 работен ден възнаграждението е в размер на 35,298 лева, а за 13 работни дни – 35,298 x 13 р. дни).

Следователно, общият размер на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 21.10.2009 г. до 18.02.2010 г. е за сумата от 2833,46 (две хиляди осемстотин тридесет и три лева и четиридесет и шест стотинки) лева.

Въз основа на горното следва, че искът на Д. К. следва да бъде уважен частично до размера от 2833,46 (две хиляди осемстотин тридесет и три лева и четиридесет и шест стотинки) лева ведно с претендираната законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата и в останалата си част до пълния предявен размер от 2854,82 лева да се отхвърли като неоснователен.

С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ищцата искане за присъждане на разноските по делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответната страна следва да бъде осъдена да заплати сумата в размер на 997,48 лева съразмерно на уважената част от иска.

Водим от горното и на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на Д. И. К. ЕГН [ЕГН] сумата в размер 2833,46 (две хиляди осемстотин тридесет и три лева и четиридесет и шест стотинки) лева, представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 21.10.2009 г. до 18.02.2010 г. ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния предявен размер от 2854,82 (две хиляди осемстотин петдесет и четири лева и осемдесет и две стотинки) лева.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на Д. И. К. ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 997,48 (деветстотин деветдесет и седем лева четиридесет и осем стотинки) лева, представляваща направени по делото разноси съразмерно на уважената част от иска.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ :